

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΕΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 208

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2024

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΠΑΡΕΚΚΛΙΝΑΝ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΣΟΥΣ ΕΦΥΓΑΝ ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Αγίου Ισαάκ του Σύρου

Κέ ικετεύω και σέ παρακαλώ, Κύριε: χάρισε σέ όλους, όσοι έχουν παρεκκλίνει, τήν ἀληθινή γνώση Σου, ἔτσι ὥστε ὁ κάθε ἕνας καί ὄλοι νά γνωρίσουν τή δόξα Σου. Καί γί' αὐτούς πού ἔφυγαν ἀπ' αὐτό τόν κόσμο χωρίς ἐνάρετη ζωή καί χωρίς πίστη, γίνε συνήγορός τους, Κύριε, γιά χάρη τοῦ σώματος πού πήρες ἀπ' αὐτούς, ὥστε ἀπό τό μοναδικό ἐνωμένο σῶμα τοῦ κόσμου νά προσφέρουμε δοξολογία στόν Πατέρα, στόν Υἱό καί στό Ἅγιο Πνεῦμα στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, τήν ἀτελεύτητη πηγή τῆς αἰώνιας χαρᾶς. ❖

Εικόνα ἐξωφύλλου: Ὁ Καλός Ποιμένας, α' μισό Σου αἰ. Ραβέννα

ΕΞΑΡΤΗΣΙΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Γέροντα Τρύφωνα του Βάσων

Οί ατελείωτες ώρες μπροστά σέ ένα ύπολοιστή, ή άσυλλόγη στη έπικοινωνία μέ άτομα πού ούσιαστικά δέν γνωρίζουμε προσωπικά και πού ίσως δέν εΐναι καν αύτό πού ισχυρίζονται ότι εΐναι, άποτελοϋν παράδειγμα σπατάλης χρόνου, ό όποϊος θα έπρεπε νά άφιερώνεται σέ πιό πνευματικές ένασχολήσεις. Η παραμέληση τής οικογένειας και τών φίλων, για νά δοθεΐ χρόνος στίς έπαφές μέσω κοινωνικών δικτύων, εΐναι άντιπαραγωγική και ύπονομεύει τίς σταθερές και ύγιείς σχέσεις. Τό νά έπιτρέπουμε στόν έαυτό μας νά αναλώνεται στά μηνύματα και στίς άτέλειωτες συζητήσεις στό κινητό εΐναι μιá μορφή αύτοκαταστροφής, έπειδή έν τέλει όδηγεΐ στην άποσύνδεση και άποξένωση από τίς έπωφελεΐς σχέσεις.

Οί σχέσεις εκείνες διά τών όποϊων ώριμάζουμε πνευματικά και κοινωνικά έχουν μεγάλη σημασία για κάποιον ό όποϊος έπιθυμεί νά έχει μιá βαθύτερη έπικοινωνία μέ τόν Θεό, έπειδή μέσω αυτών μαθαΐνουμε θεμελιωδώς τί εΐναι ή άληθινή άγάπη. Δέν εΐναι δυνατόν νά γίνω άνθρωπος άγάπης, άν παραδίδομαι σέ μιá ζωή διαποτισμένη από τήν τεχνολογία. Οί μαθητές πού κάθονται στίς αίθουσες διδασκαλίας ανταλλάσσοντας μηνύματα μέ φίλους δέν μετέχουν στή μαθησιακή διαδικασία - σήμα κατατεθέν τής

σχολικής τάξης. Οί άνθρωποι πού αφήνουν τά κινητά τους στή δόνηση ενώ παρακολουθοῦν τή θεία Λειτουργία ένδεχομένως άποδεικνύουν ότι οί φίλοι τους εἶναι σημαντικότεροι άπό τή θεία λατρεία.

Άν θέλουμε νά ώριμάσει ή πίστη μας, πρέπει νά κάνουμε τά βήματα εκείνα πού βαθαίνουν τή σχέση μας μέ τόν Θεό, άκριβώς όπως πρέπει νά κάνουμε για νά έπιτύχει ό γάμος μας ή νά κρατήσουν οί φίλιες μας. Η έποχή τής

τεχνολογικής προόδου έχει τά πλεονεκτήματά της, έχει όμως και τή σκοτεινή της πλευρά. "Όταν περνοῦμε τόν περισσότερο χρόνο μας μιλώντας στα κινητά, ανταλλάσσοντας μηνύματα ή χαμένοι στόν κυβερνοχώρο, γινόμαστε αυτό-καταστροφικοί, έχουμε ύποκύψει σε μιά έξάρτηση πού μπλοκάρει τήν άληθινή πνευματική, κοινωνική και ψυχική ώριμανση. Προτεραιότητα του χριστιανού μέσα στην έβδομάδα του εἶναι νά ζει τή ζωή τής Έκκλησίας, μέ πνευματική μελέτη, προσευχή, συχνή έξομολόγηση και κατάλληλη προετοιμασία για τή θεία Κοινωνία." Έχει και ή τεχνολογία τή θέση της, δέν πρέπει όμως νά τής έπιτρέπουμε νά γίνεται ό θεός μας. ❖

ΤΟ ΘΕΤΙΚΟ ΚΑΙ ΑΡΝΗΤΙΚΟ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ

π. Φιλόθεου Φάρου

Η ανόθευτη χριστιανική και εκκλησιαστική παράδοση, με σαφήνεια πού θά ζήλευε και ή σύγχρονη ψυχολογία, κάνει απολύτως σαφές ότι ή όργή δέν εΐναι κακή, αλλά μπορεί νά εΐναι κακός ό τρόπος πού έκφράζεται ή όργή.

Ή όργή εΐναι ένα όχύρωμα πού προστατεύει τόν άνθρωπο από τήν κακοποίηση και τήν άδικία, αλλά ή έκφρασή της μπορεί νά εΐναι και δημιουργική αλλά και πολύ κακή, μέ όλέθριες συνέπειες. Ή δημιουργική έκφραση τής όργής δέν χρησιμοποιεί ύβρεις ή άπαξιωτικά επίθετα, δέν κακοποιεί, δέν επιδιώκει τήν έξόντωση αύτου στόν όποιο άπευθύνεται, άποφεύγει τή βία. Δέν επιτυγχάνει όμως τήν προστασία του κακοποιούμενου μέ πραότητα και ψιθύρους, αλλά δυναμικά και μέ ύψωμένο τόν τόνο τής φωνής του, και μόνο περιγράφοντας πώς αισθάνεται, ότι κακοποιήθηκε ή άδικήθηκε.

Κακή εΐναι ή έκφραση τής όργής πού άπωθει ή όλέθρια άνατροφή τής εύπρέπειας, τής μονότονης πραότητας, τής γλυκερής εύγένειας και τής νόθας μεγαλοψυχίας. Ό άνθρωπος πού δέν του έχει έπιτραπεί νά χρησιμοποιή τό όχυρό τής όργής για νά προστατευτεί από τήν κακοποίηση και τήν άδικία, για νά προστατευθΉ από τήν κακοποίηση και τήν άδικία άποφεύγει νά προσεγγίσει τους άλλους, εΐναι απόμακρος, δέν εΐναι σχεδόν ποτέ παρών, φεύγει διαρκώς. Όχι σπάνια, ή άπω-

Θημένη ὀργή του γίνεται μιὰ ἄφωνη κακία, πού δέν εἶναι παρά ἀνατριχιαστική ἔκφραση τοῦ προσώπου, θλιβερή ἀλαζονεία, ἢ ὁποῖα παντοῦ βλέπει μόνο ἐχθρούς καί πολύ συχνά γίνεται μα-
νία πού θέλει μόνο νά καταστρέφῃ ὅ,τι δημιουργοῦν οἱ ἄλλοι,
ἐπειδή ὁ ἐκφραστής της αἰσθάνεται ὅτι αὐτός δέν μπορεῖ νά
δημιουργήσῃ. ❖

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Ἀρχιμανδρίτη Πέτρου

Πιά τήν κατανόηση τοῦ μυστηρίου τῆς θείας ἀποκαλύψεως
καί τῶν δογμάτων τῆς πίστεως δέν ἀρκεῖ ἡ ἐπισταμένη
διανοητική ἔρευνα καί μελέτη. Χρειάζεται ὁ φωτισμός πού πα-
ρέχει ἡ λειτουργική καί νηπτική ἐμπειρία πού βρίσκεται ἀπο-
θησαυρισμένη στήν Ἐκκλησία. Σύμφωνα μέ τή διδασκαλία
τοῦ ἁγίου Σωφρονίου, ἡ πνευματική τελειότητα συνίσταται
στόν ἄρμονικόν συνδυασμό προσευχῆς καί θεολογίας. ❖

ΓΙΑΤΙ Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ;

π. Βασίλειον Θερμοῦ

Ενα κόσμο πού κλυδωνίζεται από τήν καχυποψία καί τήν ἐχθρότητα, πού ἀποδιοργανώνεται ἀπό τόν ἡδονισμό καί τήν ἐκμετάλλευση, χρειαζόμαστε τόν ἐκκλησιαστικό γάμο περισσότερο ἀπό ποτέ στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅχι ὡς ἀπλή τελετή, ἀλλά ὡς κεντρικό ἄξονα τῆς ζωῆς ἀπό τόν ὁποῖο παίρνουν νόημα ὅλες οἱ ὑπόλοιπες πτυχές τῆς.

Ὁ κόσμος δέν θά σωθῆ οὔτε ἀπό τόν ἀφελῆ ρομαντισμό τῆς δῆθεν ἀγάπης, οὔτε ἀπό τήν ἀπρόσωπη ἀπόλαυση πού ἦλθε νά τόν ἀντικαταστήσῃ, τά ὁποῖα ἤδη κάποιοι ἐμπορεύονται. Ἐλπίδα του παραμένει ἕνας γάμος πού τρέφεται ἀπό τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, πού διατηρεῖ ὡς ὄραμα τήν ἀνιδιοτελεῆ ἀγάπη, πού ἀγωνίζεται (σκληρά μερικές φορές) νά μεταποιῆ καθημερινά τό φυσικό σέ θεανθρώπινο. Ἕνας γάμος πού ὑλοποιεῖ τήν αἰώνια βούληση τοῦ Θεοῦ γιά τόν τρόπο τῆς σχέσης: τή βαθειά κοινωνία τῶν προσώπων. ❖

Η ΕΥΛΑΛΗ ΣΙΩΠΗ

Μοναχοῦ Μωυσῆ Ἀγιορείτη

Τό νά σιωπᾶ κανεῖς δέν σημαίνει ὅπωςδῆποτε ὅτι εἶναι ἀδιάφορος, ἀδρανής, νωχελής κι ἀπρόσεκτος. Ἡ ἐσκεμμένη σιωπή, ἡ προσεγμένη ὀλιγολογία καί ἡ ἀπόρριψη τῆς φλυαρίας καί τοῦ κουτσομπολιοῦ ἀποτελεῖ προτίμηση σιγῆς κι ἀποφυγή τῆς κουραστικῆς πολυλογίας, ἀπό τήν ὁποία συνήθως προέρχονται διάφορα προβλήματα, ὅπως φιλονικίες, ψυχρότητες καί θόρυβοι. Οἱ σιωπηλοὶ ἄνθρωποι μιλοῦν μέ τή σοβαρή σιωπή τους.

Δέν μιλοῦν ὄχι γιατί δέν γνωρίζουν νά μιλήσουν, ὄχι ἀπό ἀκαταδεκτικότητα καί κρυφή οἴηση ὅτι δέν συμμετέχουν σέ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου συζητήσεις, ἀλλά ἀπό τήν ταπεινή αἴσθηση ὅτι δέν ἔχουν κάτι σημαντικό νά ποῦν. Ὅταν μάλιστα μιλοῦν, καταθέτουν λόγο μεστό περιεχομένου.

Οἱ σιωπηλοὶ ἄνθρωποι δέν εἶναι συνηθισμένοι, ἀρεστοί καί προτιμητέοι. Ἡ κοινωνία σήμερα ἀναζητᾶ τολμηροὺς συζητητές. Μερικοὶ μάλιστα θεωροῦν τούς σιωπῶντες νοσηροὺς, μειονεκτικούς, δειλοὺς, φοβισμένους καί προβληματικούς. Θά μπορούσε, βέβαια, ὀρισμένοι νά εἶναι ἔτσι, ὅπως καί ἀρκετοὶ φλύαροι. Οἱ γνήσια πάντως σιωπηλοὶ ἄνθρωποι «ζοῦν τό ἄρωμα μιᾶς ἄλλης ζωῆς, πού δέν μποροῦν νά ἐννο-

ήσουν οί άλλοι πού αγάπησαν τίς έκδηλες μορφές συμπεριφορᾶς. Ἡ σιωπή γεμίζει τήν ψυχή τους χαρά καί τούς ἀνοίγει ὀρίζοντες μιᾶς ἔντονης πνευματικῆς δράσης, τήν ὁποία δύσκολα μπορεῖ νά κατανοήσει καί νά ἀξιολογήσει τό ἀνθρώπινο περιβάλλον τους».

Ἀπό τά παραπάνω διαφαίνεται μιᾶ σιωπή μέ δύο μορφές. Ἡ μιᾶ ὡς ἀδυναμία καί ἡ ἄλλη ὡς ἀρετή.

Μποροῦμε νά ἔχουμε σιωπή ἀπό φόβο ἢ δειλία, πού προέρχεται ἀπό νοσηρές ψυχικές καταστάσεις. Μιά νοσηρή σιωπή εἶναι σκοτεινή, ἄχαρη, δόλια, κουραστική καί φθοροποιός. Ταλαιπωρεῖ τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο, πού δέν εἶναι ἰσορροπημένος, ξεκάθαρος, τίμιος, εἰλικρινής, ἐκφραστικός καί ντόμπρος. Μερικές φορές μπορεῖ νά προσποιεῖται κανεῖς τόν σιωπηλό καί ταπεινό, ἐνῶ μέσα του ἐπικρατεῖ μεγάλη σύγχυση, ταραχή, θόρυβος, στενοχώρια καί οἴηση. Ἡ προσποίηση

αὐτή εἶναι φοβερή κι ἀξιοκατάκριτη ὑποκρισία. Ἐνας φαινομενικά σιωπηλός ἀπατᾶ. Διατηρεῖ σιωπή ἀπό κακή διάθεση γιά τόν πλησίον ἢ ἀπό ἔλλειψη θάρρους ἢ βαθύ ἐσωτερικό κενό. Ὁ ταπεινά σιωπηλός δέν εἶναι ἀκοινώνητος, φυγόκοσμος κι ἀφιλάδελφος. Οὔτε κλείνεται στό καβούκι του ναρκισσεύμενος, μονολογώντας μέ τόν σοφό ἑαυτό του κι ἀπαξιώνοντας τόν ἀδελφό του.

Ἦσῃ, λοιπόν, καλή καί κακή σιωπή, ὅπως κακός καί καλός λόγος. Ἡ ἐσωτερική ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου χρωματίζει κι ἀρωματίζει καί τή σιωπή καί τόν λόγο του. Τό εὐαγγέλιο δέν μᾶς θέλει πάντοτε σιωπώντας. Μᾶς καλεῖ συχνά σέ κήρυγμα, ἱεραποστολή, ὁμολογία, νουθεσία καί συμβουλή. Ὁ Χριστός εἶπε στόν Ἀπ. Παῦλο: «Μή φοβοῦ, ἀλλά λάλει καί μή σιωπήσης, διότι ἐγώ εἶμι μετά σοῦ». Ἦσοβα, τοῦ λέει, νά κηρύττεις τό εὐαγγέλιο καί νά μή σιωπᾶς, γιατί εἶμαι μαζί σου. Τόν λόγο του ἐνδυναμώνει ἡ συνεχῆς παρουσία τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ λέει: «Ἀπόκτησε τήν ἐσωτερική σου γαλήνη καί χιλιάδες ἀνθρωποι θά σωθοῦν γύρω σου, χωρίς ἐσύ νά τό ξέρεις». Δέν χρειάζεται συνέχεια νά μιλάμε. Ὁ κόσμος κουράστηκε ἀπό τά πολλά, τά παχιά, τά ἀδιαφανῆ, τά ὑποκριτικά, τά ξύλινα λόγια. Οἱ ἄλλοι δέν βρίσκονται πάντοτε πλάϊ μας γιά νά μᾶς ἀκοῦνε, ἀλλά καί γιά νά τούς ἀκοῦμε. ❖

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΙΡΕΣΗ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Η άρνηση νά ζήσουμε τίς εὐχαριστήσεις καί τίς ἀπολαύσεις τούτης τῆς ζωῆς εἶναι στήν πράξη ἡ αἵρεση τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ πού ἀρνεῖτο την ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία, πού ἔναι τό ζωντανό σῶμα Του, εὐλογεῖ ὅλες τίς πτυχές τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ὅπως τόν ἔρωτα, τή διασκέδαση, τή φιλία, τό φαγητό κλπ. Ἀπό τή στιγμή πού τίς εὐλογεῖ σημαίνει τίς ἐξαγιάζει!

Η ἐπιστροφή στό Θεό ἀπό ἀνάγκη καί ὄχι συνειδητά δέν εἶναι καί ἐπαινετή πράξη. Γιατί, ὅταν περάσει ἡ ἀνάγκη, ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει τέτοια συμπεριφορά ἐπανέρχεται στά πρότερα.

Ἁγ. Νεόφυτος ὁ Ἐγκλειστος

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΩΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Σταύρου Φωτίου

Θά μπορούσαμε νά κατατάξουμε τά τραγούδια σέ τρία επίπεδα. Στό πιό χαμηλό επίπεδο ἀνήκουν τά τραγούδια ἐκεῖνα πού ὠθοῦν τούς ἀνθρώπους νά καλύψουν: νά ἀποκρύψουν δηλαδή τά τίμια καί μέγιστα τῆς ζωῆς, τίς ὑπαρξιακές ἀναζητήσεις, τόν ἐπώδυνο προβληματισμό. Νά ἀποσιωπήσουν κάθε ἀπορία γιά τά αἴτια τῆς μοναξιᾶς καί τοῦ χωρισμοῦ, τῆς ἀσθένειας καί τῆς δυστυχίας, τοῦ τραγικοῦ τῆς ζωῆς καί τῆς ἀγωνίας ἐνώπιον τοῦ θανάτου. Γι' αὐτό καί τά τραγούδια αὐτά εἶναι τραγούδια χθαμαλά, ἀναφέρονται σέ πράγματα τετριμμένα καί ἀσήμαντα, ἡ μουσική τους εἶναι ἀτάλαντη καί οἱ στίχοι τους πτωχοί. Κύριο, ἔτσι, χαρακτηριστικό τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν εἶναι ἡ ψευδεπίγραφη «χαρά». Πρόκειται

γιά χαζοχαρούμενα τραγουδάκια πού κρατοῦν τούς ἀνθρώπους καθηλωμένους στά οὐτιδανά καί τά εὐτελή.

Σέ ἓνα δεύτερο ἐπίπεδο ἀνήκουν τά τραγούδια ἐκεῖνα πού ὠθοῦν τούς ἀνθρώπους νά ἀνα-καλύψουν: τούτέστιν νά προβληματιστοῦν γιά τήν ἀποξένωση τῶν ἀνθρώπων καί τήν ἀλλοτρίωση τῆς κοινωνίας, γιά τή βία καί τό κακό πού μαστίζουν τήν ἱστορία. Τά τραγούδια αὐτά καλοῦν τούς ἀνθρώπους νά ἀντιληφθοῦν ὅτι ζοῦνε σέ ἓνα κόσμο «τραγικά παράλογο καί παράλογα τραγικό». Γι' αὐτό καί τά τραγούδια αὐτά εἶναι τραγούδια ὑψηλά, ἀναφέρονται σέ καίρια ὑπαρξιακά ζητήματα, ἢ μουσική τους εἶναι καινοφανῆς καί οἱ στίχοι τους πληγωμένοι. Κύριο, ἔτσι, χαρακτηριστικό τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν εἶναι ἡ λύπη. Πρόκειται γιά τραγούδια πού ἀπευθύνονται σέ ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀφυπνισθεῖ ἀπό κάθε πνευματικό λήθαργο.

Σ' ἓνα τρίτο ἐπίπεδο ἀνήκουν τά τραγούδια ἐκεῖνα πού ὠθοῦν τούς ἀνθρώπους νά ἀπο-καλύψουν: ἤτοι νά πιστοποιήσουν ὅτι ὑπάρχει ἐλπίδα καί λύτρωση, ὅτι ὁ κόσμος μπορεῖ νά ἀλλάξει καί νά μεταμορφωθεῖ. Τά τραγούδια αὐτά καλοῦν τούς ἀνθρώπους νά βιώσουν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τήν ὁμορφιά της δοτικότητας, τήν ὠραιότητα τῆς κτίσης, τή νίκη ἐπί τοῦ θανάτου. Χωρίς νά ἀποκρύβουν τίς ἀνθρώπινες ἀστοχίες, τά τραγούδια αὐτά ἀγγέλουν μήνυμα καθολικῆς ἀνακαίνισης. Κύριο, ἔτσι, χαρακτηριστικό τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν

είναι ή χαρμολύπη. Λύπη, γιά τή διαμάχη καί διαπάλη μεταξύ ανθρώπων καί λαών· χάρμα, χαρά, γιατί ό έσχατος λόγος ανήκει στή συμφιλίωση καί τήν καταλλαγή. Ως έκ τούτου πρόκειται γιά τραγούδια πού άγουν στήν ύπαρξιακή πληρότητα καί τήν καταξίωση τής ζωής.

Τά τραγούδια του δεύτερου καί του τρίτου έπιπέδου αναδεικνύουν τά πρώτιστα τής ύπαρξης: τόν Θεό, τόν άνθρωπο, τόν κόσμο· τήν έλευθερία, τήν άγάπη, τήν άδελφούσνη· τόν έρωτα, τή φιλία, τήν τρυφερότητα. Θυμίζουν ότι ιδρυτική πράξη τής ζωής είναι ή συν-ύπαρξη, ή συν-έργεια, ή συν-άδέλφωση. Συντελούν στήν όρθή ιεράρχηση αναγκών, στή διάκριση πρώτου καί ύστερου, ούσιώδους καί έπουσιώδους. Δίνοντας νόημα στήν ύπαρξη τά τραγούδια αυτά μαθαίνουν τούς ανθρώπους νά ζούν, τούς εισάγουν στή ζωή του θαύματος, στό θαύμα τής ζωής. Τούς ίκανώνουν νά εύφραίνονται τήν παιδική άθώτητα, τήν ώριμη δημιουργικότητα, τή γεροντική σοφία. ❖

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Ἀθανάσιου

Ὁταν ὁ ἄνθρωπος ἀρχίσει νά προσεύχεται, τότε λαμβάνει δύναμιν ἀπό τήν προσευχή· καί ἡ προσευχή εἶναι φῶς, διότι ὁ ἴδιος ὁ Θεός εἶναι φῶς. Καί τό φῶς τοῦ Θεοῦ ἀρχίζει σιγά-σιγά νά διαλύει τά πνευματικά σκοτάδια. Καί ἂν καμιά φορά ἐπιμένει τό σκότος νά ὑπάρχει μέσα στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου, αὐτό συμβαίνει, διότι ὁ καλός Θεός, ὡς ἰατρός, θέλει νά θεραπεύσει τήν ψυχή μέ τήν ταπείνωση, νά μάθει ὁ ἄνθρωπος νά ταπεινωθεῖ. Καί πρέπει νά μάθουμε κι ἐμεῖς ν' ἀποκτήσουμε αὐτήν τήν δύναμιν, ὥστε νά περνοῦμε τό πέλαγος τῆς δικῆς μας ζωῆς καί τίς δυσκολίες μας, πατώντας σέ μία σταθερή βάση.

Ἡ μόνη σταθερή βάση, ἡ ἀναλλοίωτη βάση, εἶναι ἡ πίστη στόν Θεό. Ὁ Θεός δέν ἀλλοιώνεται ποτέ οὔτε χάνει ὁ Θεός οὔτε ἀλλάζει οὔτε ἀπογοητεύει τόν ἄνθρωπο οὔτε προδίδει ποτέ τόν ἄνθρωπο καί οὔτε ἀφήνει τά ἔργα Του ὁ Θεός ἀτέλειωτα καί μισά, ἀλλά τά φέρει εἰς πέρας, γιατί εἶναι τέλειος Θεός!

Ἔτσι, ὅταν εὐρίσκεσθε ἀντιμέτωποι μέ ἀποτυχίες, πρέπει νά ἔχετε αὐτήν τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς, ὥστε νά βγαίνετε πάνω ἀπ' αὐτά τά πράγματα, ὅπως τό ἀεροπλάνο πού βγαίνει πάνω ἀπό τά σύννεφα, ὅταν ἔχει καταιγίδες· βγαίνει ἀπό πάνω καί δέν παθαίνει τίποτα, ἡ καταιγίδα ὑπάρχει, μαίνεται, ἀλλά ἐκεῖ πού εἶναι τό ἀεροπλάνο δέν τό πιάνει, διότι ἔχει τήν δύναμιν, ἀκριβῶς, νά ὑπερβεῖ αὐτά τά πράγματα. ❖

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ

Σ.Σ. Χαρκιανάκη

Σ

ιά τό σπασμένο φτερό του γλάρου
δέν ἐνοχλήθηκε κανείς
μήτε γιά τόν ιστό τῆς ἀράχνης
πού ξέσκισε ὁ ἄνεμος
ἀδιαφορώντας γιά τόν σιωπηρό μόχθο
ἢ τήν προαιωνίως εὐαίσθητη
ἰσορροπία τοῦ τοπίου.
Εἶναι ἀρκετή ἡ ἀπουσία
ἕναρθρου λόγου
γιά νά ἀγνοήσεις τόν ἀκρωτηριατισμό
στήν ἄμεση προέκταση τοῦ σώματός σου.
Ποιός ἐπιτέλους μετῶ τήν ἀπόσταση;
Μήπως θά πρέπει νά ξαναρωτήσουμε
«καί τίς ἐστί μου πλησίον»;

